



Aleksandras SAKAS
Klaipėda

DOVANA ADELEI

Kartą gyveno mergaitė, vardu Adelė. Ji turėjo tėvelį ir mamytę, broliuką Mironą, bet neturėjo piešimo sąsiuvinio. Dar pas juos gyveno šuniukas, vardu ne Meškis. Taip, ne Meškis – šuniukas augo didelis ir gauruotas kaip meškinas, bet vardas jo buvo kitas, ne Meškis.

Neturėdama piešimo sąsiuvinio, Adelė vieną dieną pieštukais išpaišė kambario sienos plotelį. Visi, ypač tėvelis ir mamytė, dėl to labai apsidžiaugė. O kaip jie džiaugėsi, geriau nepasakoti.

Netrukus Adelei sukako ketveri metukai, ir dovanų ji gavo piešimo sąsiuvinį su dvidešimt penkiais lapais. Viename lape ji nupiešė mažą lapelį, kitame – šakelę be lapų, trečiame – šakelę su lapais. Po to ji nupiešė krūmą, medį, du medžius... Kai Adelė nupiešė mišką, ji kaip dailininkė išgarsėjo visame pasaulyje ir Slengių gatvėje.

Vėl visa šeima džiaugėsi, tik tai šuniukas ne Meškis liko ramus. Šuns laimė – ne dailėje, bet edesyje ir meilėje, o to ir ano jam netrūko.

Broliukas Mironas taip pat galvojo ką nors padaryti, kad gimtadieniui gautų gerą dovaną. Ką jis sugalvojo, mes nežinome, nes Adelės gimimo diena buvo gegužę, o Mirono – birželį. Kai ateina gegužės mėnuo, birželis dar nebūna atėjęs. O mes žinome tik tai, kas buvo, bet ne tai, kas bus
